

KONSTANTY WOLSKI

Przebywałem w obozie jeńców wojennych w Dubnie, w którym było nas 1112. Obóz ten składał się z żołnierzy (40 proc.), oficerów (30 proc.), policji (20 proc.), Straży Granicznej (dziesięć procent). Obóz ten istniał w Dubnie od 7 października 1939 do 23 lutego 1941 r. Zajmowaliśmy chmielarnię. Warunki mieliśmy znośne. Obóz podzielony był na *sotnie* i brygady. Pracowaliśmy na szosie wiodącej z Równego do Lwowa. Czytaliśmy książki w języku polskim, które dostarczali nam Polacy. Władze NKWD wygłaszały odczyty propagandowe, dawały nam książki do czytania i gazety w języku polskim i rosyjskim. Badaniem zajmował się politruk, który stale przebywał w obozie i obserwował jeńców. Stosowano kary za niewychodzenie na robotę.

Z jeńców, którzy pracowali w Polskiej Organizacji Wojskowej i przysłużyli się członkom obozu, znałem por. Jana Szafera z 16 Pułku Piechoty, plut. Jana Roszczyka z 16 Pułku Piechoty, pchor. Hieronima Miernickiego z 16 Pułku Piechoty, kpr. Opackiego z OZM [?] i wielu innych.

Jeńcy ci pomagali chorym materialnie, podnosili innych na duchu i umożliwiali im zdobycie książek w języku polskim do czytania.

Byłem również w obozie jeńców w Szepietówce w czasie od 27 września do 4 października 1939 r. Było nas tam – oficerów, podoficerów, szeregowych i straży pogranicza – ok. 18 tys. 4 i 5 października 1939 r. cały ten obóz rozwiązano i część z niego wywieziono w głąb Rosji (oficerów i policję), a część do Polski (oficerów i policję, o których nie wiedzieli, że to policja lub oficerowie).

Wiecej o życiu jeńców napisać nie mogę, gdyż NKWD aresztowało mnie za pracę niepodległościową i za to, że podtrzymywałem ducha patriotycznego wśród jeńców, jak również przez Polską Organizację Wojskową pomagałem jeńcom materialnie. Osadzony zostałem w więzieniu w Dubnie, gdzie siedziałem 11 miesięcy. Stąd 24 lutego 1941 r. wywieziono mnie w głąb Rosji, na północ – Uchta – gdzie byłem do 16 grudnia 1941 r. 17 stycznia 1942 r. zgłosiłem się do armii polskiej, w której jestem do obecnej chwili. Cały czas pracuję w intendencji.

Por. Konstanty Wolski

Miejsce postoju, 22 grudnia 1942 r.